

Og da Asmus Hagen hertil indvendte, at man dog altid kunde fordrive Kedsomheden ved Læsning, rystede den Gamle paa Hovedet og svarede, at for et Menneske, der havde været vant til at omsætte sin Vitalitet i Handling, var en Bog omtrent det slettest mulige Selskab.

»Sæt en gammel Invalid til at læse Krigshistorie, og han vil hurtigt kaste Bogen fra sig af Ærgrelse over, at han maa sidde der i sin Lænestol og læse om andres Bedrifter. Saa foretrækker han en Æske Tinsoldater eller at sidde og glo paa sit eget Billede i Spejlet. Men vil De sige mig, Professor Hagen, hvor længe udholder et tænkende Menneske at være ene med sig selv?«

Saadan blev han ved at tale, og Morfinrusen gjorde ham stadig mere aabenhjertig. Men nu gik Døren til Sideværelset sagte op, og Frøken Evaldsen stak Hovedet ind.

»Kommer jeg til Ulejlighed?«

»Det ser De jo!« svarede Enslev, ærgerlig over Afbrydelsen. »Hvad vil De her?«

Hovedet forsvandt, Døren lukkedes, og Asmus Hagen rejste sig lidt efter for at gaa. Men Enslev bad ham om at blive, og han satte sig igen.

Enslev gav sig derpaa til at tale til ham om hans Broder, Jægermesteren. Han lykønskede ham i Anledning af dennes Folketingsmandat og sagde: